

Ročník XIV.

Piata nedeľa v cezročnom období (A) 9.februára 2014

týždeň 07.

Lubomír Stanček

Každý z nás je chuťou zeme

Drahí bratia a sestry! Určite každý z vás videl starú českú filmovú rozprávku Byl jednou jeden král, alebo slovenskú filmovú rozprávku Soľ nad zlato. Veru, ne jeden z nás ich už videl mnohokrát. V týchto rozprávkach sa kráľ pýta svojich dcér, ktorá ho má najradšej. Najstaršia má svojho otca kráľa rada ako zlato, prostredná ako spev a najmladšia Maruška hovorí: „Ja ťa, ocko, ľúbim ako soľ.“ „Ako lacnú soľ, ktorej je všade dosť a ktorú každý medzi prstami rozsýpa?“, soptí nazlosteny kráľ. A vynesie nad Marušku ortiel: „Von z môjho kráľovstva! Keď bude soľ cennejšia ako zlato, vtedy sa môžeš vrátiť!“ Nestačilo však len vyhnať Marušku. Dal zozbierať po kráľovstve všetku soľ s vysypať ju do rieky, aby ukázal všetkým, že bez soli sa dá žiť, že je zbytočná.

A v dnešnom evanjeliu nám Ježiš hovorí toto: „Vy ste soľ zeme.“

Mohli by sme sa spýtať: „Aký súvis má dnešné evanjelium s rozprávkou Byl jednou jeden kráľ?“ Neverili by ste, ale má! Že aký? Ten kráľ síce vyhodil zo svojho kráľovstva všetku soľ, ale nevedomil si, že so soľou si vyhodil aj všetok ľud, ktorý nedokázal žiť bez soli. A kráľ ostal sám, aj keď obklopený bohatstvom a zlatom, no predsa sám. Aj my sami zo skúsenosti vieme, že soľ patrí medzi základné potreby ľudského života, pretože soľ ochucuje jedlo. Bez soli by bolo jedlo fádne, chýbalo by mu čosi, čo potrebuje náš organizmus. Soľ chráni pokrmy pred skazou. Už v Starom zákone solili ryby, olivy, zeleninu a dokonca aj nemluvnatá kúpali v slanej vode, ako o tom hovorí prorok Ezechiel, aby ich telo nepodľahlo nákaze. Soľ využíva aj lekárstvo v infúzných roztokoch po operáciách. Soľ má očisťujúcu silu. V Starom zákone ľudia nezdravé vody očisťovali soľou, ako o tom píše Druhá kniha Kráľov, a preto sa pri posviacke vody sype soľ do vody. Pri krste dávali krstencovi na jazyk soľ, aby pokrstný používal jazyk iba na čistú reč. Na východe bola rozšírená aj myšlienka, že soľ, ktorú ľudia spolu ochutnajú, udržuje medzi nimi pevný a trvalý vzťah. Kráľovskí úradníci museli preto spolu s kráľom ochutnať trocha soli, aby boli kráľovi verní. Vzácnemu hosťovi sa aj dnes predloží soľ a chlieb, aby sa naznačilo, že tu má ísť o pevnú a trvalú vzťah. Preto nikdy nemohla chýbať soľ ani pri nijakej starozákonnej obete, aby sa znázornilo, že tu ide o nadviazanie vrúcneho vzťahu s Bohom.

Môžeme vidieť, že soľ mala a má v živote človeka naozaj veľký význam. Preto ju ľudia aj vysoko hodnotili. Keby si tieto účinky uvedomil kráľ z rozprávky, nikdy by nevyhnal Marušku a nikdy by nedopustil, aby bola soľ v jeho kráľovstve zničená. Napadlo nám

niekedy, že tá soľ je ako človek? Že tá soľ som ja, to si ty? Veď každý z nás ochucuje jedlo života niekomu druhému. Či si to uvedomujeme, alebo nie. Koľkí sa hráme na samozvaných kráľov, ktorí mrvia soľ ľudských životov vo svojich prstoch! Je nás veľa ako tej soli, a preto si môžeme robiť s ňou, čo chceme. Môžem vyhodit ľudí z práce, kedy chcem a koľko chcem. Všetkí nezamestnaných je dosť, či nie? A koľkokrát na základe týchto argumentov šliapem po ľudskej dôstojnosti a cti človeka ako po obyčajnej kuchynskej soli, vysypanej v zime na chodníku. Veď si môžem s ňou robiť čo chcem, nie?

Jedna pani rozprávala: Z väznice po sedemnástich rokoch väzenia z pôvodných 22 vyšiel Mikuláš, odsúdený za vraždu manželky. Chcel byť nezávislý. Preto sa nehlásil ani kurátorovi. Chcel začať úplne nový život. Vrátil sa k svojej 70-ročnej matke. Nikde ho však ako bývalého väzňa nechceli zamestnať. Keď matka ochorela a zobrali ju do nemocnice. Nezostávalo mu iné, len sa prihlásiť na úrade so žiadosťou o sociálnu pomoc. Pri otázkach bol nevrlý a popudlivý, len pri odpovediach týkajúcich sa matky mu v hlase zaznieval teplejší tón. Uvedomila si, že tu je záchytný bod. Matka bola jediný človek, ku ktorému mal vrúcnejší vzťah. V ten deň dostala od kolegu orazený lístok na obed, aby ho niekomu dala. Pozvala teda Mikuláša na obed. V jedálni ho usadila, obslúžila. Jeho i svoj zúkusok zabalila pre matku do nemocnice. Určite sa poteší, keď ju navštívi. Prišlo jej ho ľúto. Odporúčala mu prechádzku v blízkom lese. Nech sa započúva do šumu vetra, vníma spev vtákov, pocíti, čo 17 rokov nevidel, nepočul. Pri rozlúčke sľuboval, že len čo dostane zamestnanie, príde s kyticou. Povedala, že odmenou bude, ak sa bude odmieňať dobrom za dobro všetkým ľuďom, ktorých stretne. Nech im toto tajomstvo lásky odovzdáva a poprosí ich, nech ho nesú ďalej. Zadíval sa na ňu a spýtal sa, či je kresťanka. Vraj je druhým takým človekom v jeho živote. Prvým bola strážkyňa vo väzení, pri ktorej sa aj on cítil byť človekom. Neponižovaným, neodsudzovaným. Proste človekom. Na druhý deň žiaril od radosti. Po odchode z nemocnice sa zastavil v pekárni, či nemajú pre neho prácu a zobrali ho za závozníka.

Čím si osolíme svoj život? Zlatom? Nie. Soľou, ktorá jedlu dáva chuť. A viete, prečo sa na dobré rozprávky nepozerala len raz? Lebo v nich vždy dobro zvíťazí nad zlom. Aj v živote sa vždy zlo vypomstí na tom, kto zlo pácha. A viete, ako rozprávky končia? A zazvonil zvonec a rozprávka je koniec. A viete, ako skončí rozprávka života každého z nás? A zazvonil zvonec a tvojmu životu je koniec. Amen.

*Na svoje tvorstvo
radosť zosielaš,
či svitá z rána,
či k noci potemnieva.
Zem navštevuješ,
napojíš ju vodou
a vlievaš do nej šťavy bohaté.
Plný je vlahy potok boží,
koreníky obilia nám zalieva.*

*Takto Ty, Bože,
pripravuješ zem:
jej brázdy poleješ
a hrudy zarovnáš,
dažd'om ju zmäkčuješ
a požehnáš jej rastlinám;
rok zavrňuješ
svojou žičlivosťou,
až Tvoja stupaj vonia olejom,
púšť zaleješ a bude pastvina
a kopce zeleňou sa prepášu,
po lúkach rozsypú sa čriedy
a údolia sa zrnom pokryjú
a spolu spievajú a radujú sa.*

*Raduj sa v Bohu nahlas,
celá zem,
a jeho mena slávu ospievaj,
nech rozlieha sa
Tvojej chvály hlas!
Povedzte mu:
ach, aké veľiké
sú Tvoje skutky, Bože!
Pre Tvoju veľkú moc
i nepriateľ Ti lichotí
nech sa Ti klania celá zem
a spieva
o Tvojom mene
piesne plné chvály!*

Národný týždeň manželstva je celosvetová kampaň na podporu manželstva už štvrtýkrát na Slovensku, prebieha v týždni osláv sviatku sv. Valentína, od 10. do 16. februára, 2014.

Manželstvo má zmysel

Celoživotné spolužitie muža a ženy je model, na ktorom je založená ľudská spoločnosť. Prináša bezpečie, prijatie a zmysluplné medziľudské vzťahy. Rozdielnosť muža a ženy, ich odlišné povahy, vlastnosti, či kultúrne a rodinné pozadie sú obrovským prínosom, pretože sa môžu dopĺňať a podporovať jeden druhého v jeho slabších stránkach.

Rozdielnosť je však aj rizikom, že ju niektorý z nich bude vnímať ako ohrozenie a bude sa snažiť zmeniť toho druhého na svoj obraz. Býva to tak najmä vtedy, keď jeden alebo obaja manželia vstupujú do manželstva s cieľom čo najviac dostať, namiesto dať.

Človek podľa viacerých výskumov prežíva šťastie vtedy, ak sa cíti byť milovaný a cíti, že jeho život je zmysluplný. Napĺňanie potrieb manželského partnera dáva životu zmysel a ak ten druhý odpovedá rovnakou mincou, človek cíti lásku. V manželstve som tu pre Teba a Ty si tu pre mňa. Je to opak sebeckého spôsobu života, keď sa človek stará v prvom rade o seba a ostatných si všima iba vtedy, keď ich potrebuje.

Tipy pre manželov

Chodte spolu na prechádzku, večeru, do cukrárne, kaviarne. Doma si pripravte večer pri sviečkach. Chodte spolu na rande, výlet, víkend.

Uvarte si spolu dobré jedlo, alebo si objednajte pizzu. Zahrajte si hru vo dvojici napr. „Človeče, nehnevaj sa“, „Šach“ a pod. Pozrite si spolu pekný film. Dajte si navzájom malý darček. Pripravte prekvapenie pre toho druhého - napr. napíšte lístočky s ocenením manželky (manžela).

Chodte spolu na koncert, do divadla. Napíšte manželke/manželovi ľubostný list. Pozrite si spoločné fotky, video. Zúčastnite sa tanečného kurzu, večierku. Chodte si spolu zašportovať - tenis, squash, plaváreň, badminton príp. zahrať bowling alebo biliard.

Kňazská rekolekcia: V pondelok 10.2. o 9:00 hod. v Budmericiach bude sv. omša, ktorú budú celebroidať kňazi nášho dekanátu. Večernú sv. omšu vo Vištuku nebudeme sláviť.

Panna Mária Lurdská: V utorok 11.2. slávime spomienku na zjavenie Panny Márie v Lurdoch. Je to svetový deň chorých. Vo svätej omši budem zvlášť pamätať na našich chorých. Pozývam deti na spoločnú modlitbu sv. ruženca pred sv. omšou o 16:30 hod.

V Bratislave na Kramároch vo farskom kostole bude v tento deň pomocný biskup Mons. Jozef Hal'ko o 18:30 hod. sláviť sv. omšu. Pozvaní sú lekári, zdravotné sestry, ošetrovatelky i tí, čo sa doma starajú o chorých.

Pod'akovanie: Ďakujem bratom a sestram za pomoc pri odstránení vianočnej výzdoby z kostola.

Zbierka pre potreby farnosti: Bude v nedeľu 16. februára 2014. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Jednou z dominánt Ríma je Koloseum, v ktorom položili život za Krista mnohí kresťania. Z historických dokumentov nevieme, koľko ich bolo, poznáme však meno jedného svätca - Ignáca Antiochijského. Narodil sa v 1. storočí a pochádzal zo sýrskeho mesta Antiochia. Stal sa tretím antiochijským biskupom a veľmi miloval svoju miestnu cirkev. Keď bol odsúdený na smrť, vydal sa na púť do Ríma a po ceste písal listy rozličným cirkvám, predovšetkým v Malej Ázii. Ignác v nich sám seba nazýva Teoforom, teda nositeľom Boha. Každému, koho stretol, sa usiloval priniesť Boha, a to je povzbudenie aj pre nás, aby sme sa aj my usilovali sprostredkovať Boha iným. Povedal tiež, že je „pšenickou v zuboch šeliem, ktorú zomelú, aby z nej vznikol Kristov chlieb“. Asi o sto rokov neskôr hovorí lyonský biskup sv. Irenej, že my kresťania, hoci nás je mnoho, máme podobne vytvárať jeden chlieb, ktorý tvorí množstvo zomletých pšeničných zŕn. Naša jednota má byť pred svetom svedectvom. Žiaľ, je dnes naštrbená, a to nielen jednota medzi kresťanskými spoločenstvami, ale aj vnútri Katolíckej cirkvi. Kristus sa krátko pred smrťou modlil za tých, ktorí ho mali nasledovať: „Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe“ (Jn 17,21). A hovorí aj to, prečo prosí práve o jednotu: „Aby svet uveril“ (Jn 17, 21). Ak svet dnes neverí, je to preto, že nevydávame svedectvo.

Svätý Ignác nazýva Cirkev v Ríme „tou, ktorá predsedá ostatným cirkvám v láske“ - a to je poslaním aj nás kresťanov.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v 5. týždni cezročného obdobia (A)

10.II. pondelok

17:00 *Nebude*

11.II. utorok **Dnes 22. SVETOVÝ DEŇ CHORÝCH**

17:00 *Za ť z rodiny*

12.II. streda

17:00 *Za ť Rozáliu Ochabovú (30.dní od smrti)*

13.II. štvrtok

17:00 *Za ť Ferdinanda a Viktóriu Grancových a syna Antona*

14.II. piatok

17:00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre mamu a celú rodinu*

15.II. sobota

08:00 *Za ť Máriu Macákovú (1. výročie smrti)*

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

16.II. Šiesta nedeľa v cezročnom období (A)

08:00 *Za ť Štefánium Jankovú*

Lektori: Macáková E., Blahová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

10.II. pondelok Sv. Školastika, panna

11.II. utorok Prebľahoslavená Panna Mária Lurdská

12.II. streda Sv. Saturnin, kňaz a spol., mučeníci

13.II. štvrtok Sv. Benignus, kňaz a mučeník

14.II. piatok Sv. Cyril, mních a sv. Metod, biskup, patróni Európy

15.II. sobota sv. Faustín a Jovita, mučeníci

Slovo na dnes

so svätým Jánom Zlatoústym

Cesty života

Zlatoústy nie je meno, ktoré Ján dostal od rodičov. Toto meno získal od cirkevných obcí, ktoré ho mali veľmi rady. Chrysostomos znamená v gréčtine „zlaté ústa“.

Ján (349 - 407) bol syn prominentného a bohatého cisárskeho úradníka v sýrskej Antiochii, jednom z veľkých kresťanských miest v starovekej Cirkvi. Ján však nikdy nepoznal svojho otca, lebo ten zomrel, keď jeho jediné dieťa bolo ešte veľmi malé. Jánova matka Anthousa mala len 20 rokov, keď ovdovela. Rozhodla sa však nasledovať biblickú radu, že je pre vdovy lepšie, keď ostanú slobodné (pozri 1 Kor 7, 8). Venovala sa Jánovej výchove a vzdelávaniu. Zariadila, aby študoval u najslávnejšieho učiteľa rétoriky, pohanského Libaniosa. Ján sa naozaj čoskoro stal vynikajúcim žiakom.

Keď mal 18 rokov, začal sa zaujímať o „božské učenie“. Zapísal sa na krst a stal sa žiakom chýrneho odborníka na Sväté písmo Diodora z Tarzu. A opäť bol najbrilantnejším žiakom svojho učiteľa.

Ján v ranej dospelosti ostal pri svojej matke, ktorá si všimla jeho prísne pôsty a obávala sa, že odíde do kláštora a ona zostane sama. Ján sa na istý čas podriadiť jej prianiam, ale neskôr už nemohol odolávať Božiemu volaniu. Odišiel do horskej jaskyne, kde dva roky žil ako pustovník.

Keď sa vrátil do mesta, biskup ho vysvätil najprv za diakona a potom za kňaza. Dvanásť rokov bol hlavným kazateľom v katedrále mesta. Tam prednášal homílie, ktoré mu priniesli slávu.

Uznávaný kazateľ upútal pozornosť širšej Cirkvi a najmä cisárskeho dvora. Keď zomrel patriarcha Konštantínopola, cisár nečakane zavolať Jána z Antiochie na najmocnejší biskupský trón na Východe. Ján túto poctu odmietol. Cisár však nariadil, aby ho priviedli násilím, takže radšej šiel.

Cisárske mesto bolo pareniskom závidy, pätolizačstva, politických intríg a rýchlo získaného aj strateného šťastia. Jánova úprimnosť a poctivosť mu podľa meradiel hlavného mesta dobre neslúžila. Bol reformátor a askéta. Od iných vyžadoval veľa, ale ešte viac od seba. Duchovenstvo v Konštantínopole sa však nechcelo dať reformovať alebo napodobňovať Jánov spartánsky životný štýl. A ani cisárska rodina, najmä cisárovná, sa nezaujímal o Jánove rady ohľadom kozmetiky, mánotratných výdavkov a seba oslavných pamätníkov. Ján považoval za drzé, že bohatí sa tešili zo zlatých nočníkov, pričom chudobní boli hladní.

Obyčajní ľudia našli inšpiráciu, útechu a - nepochybne - zábavu v kázňach tohto veľkého muža. Mocní sa však nezabávali. Zvolali samozvaný biskupský súd, ktorý v roku 403 zosadil Jána z biskupského stolca. Vojenská jednotka narušila liturgiu Veľkonočnej vigílie, keď sa Ján chystal pokrstiť skupinu katechumenov. Historici zaznamenávajú, že krstné vody boli červené od krvi.

Jána poslali do vyhnanstva v divočine na východnom konci Čierneho mora. Aj tam však získaval učeníkov. To ešte viac rozzúrilo cisárskych predstaviteľov. Chceli Jána navždy umlčať.

Jánovo zdravie nikdy nebolo dobré a jeho strážcovia to

využili. Keď ho sťahovali na nové miesto, prinútili ho ísť pešo. Uvláčili ho k smrti 14. septembra 407.

I Keď sa syn cisárovnej, ktorá nariadila Jánovu smrť, dostal na cisársky trón, uložil Jánovo telo do čestného hrobu v hlavnom meste.

Jánove homílie sú bohaté na mystagogický obsah. Pre túto knihu sme vybrali najpôsobivejší materiál o sviatosti manželstva a posvätného rádu. Keď dobre žijeme tieto sviatosti, žijeme znaky hlbších tajomstiev - Božieho života.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Modlitba

112 Páči sa mi, že žiješ tým „ctižiadostivým zadosťučinením“. Za celý svet! povedal si mi. - Dobre, ale v prvom rade pamätaj na tých, ktorí patria do tvojej prirodzenej a duchovnej rodiny a na občanov krajiny, ktorá je našou vlasťou.

113 Povedal si Ježišovi: „Nedôveruj mi, Ježišu. Ale ja, ja ti dôverujem... úplne sa oddávam do tvojich rúk... a tam nechám všetko, čo mám... svoje slabosti!“ Myslím, že je to dobrá modlitba.

114 Modlitba kresťana nikdy nie je monológ.

115 „Minúty ticha“. - nechajte ich tým, čo majú vyschnuté srdcia. My katolíci, Božie deti, sa zhovárime s naším Otcom, ktorý je na nebesiach.

116 Nezanedbávaj svoje duchovné čítanie. Čítanie urobilo mnohých svätými.

117 Pri duchovnom čítaní - píšeš mi - si vytváram zásobu paliva. Zdá sa byť neživou kopou, ale často práve odtiaľ moja pamäť samovoľne čerpá materiál, ktorý oživuje moju modlitbu a rozpaľuje.

Josemaria Escrivá „Cesta“

1. „Božie kráľovstvo je medzi vami“ (Lk 17,20,21), hovorí Pán. Obráť sa celým srdcom k Pánovi; zanechaj tento biedny svet, a tvoja duša nájde pokoj.

2. Uč sa pohrdať tým, čo je mimo teba, a zahĺb sa do svojho vnútra, potom uvidíš, ako sa k tebe blíži kráľovstvo Božie.

3. Lebo „Božie kráľovstvo je spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom“ (Rim 14,17), čo bezbožní nemajú.

4. Kristus príde k tebe a ukáže ti svoju potechu, ak mu vo svojom vnútri pripravíš dôstojné bývanie.

5. Všetka jeho úcta a sláva je vnútri; len tam má zaľúbenie.

6. Vnútorného človeka často navštevuje, priateľsky sa s ním zhovára, dodáva mu blahú útechu, hojnosť pokoja a obdarúva ho podivuhodným priateľstvom.

7. Hor' sa, verná duša, priprav tomuto Ženíchovi svoje srdce, aby prišiel k tebe a v tebe prebýval.

8. Veď on povedal: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14,23).

Tomáš Hemerken Kempenský „Cesta k vnútornému životu“

PODOBENSTVO O DVOCH DŽBÁNOCH

Predavač s vodou vykonával každé ráno rovnaký rituál - na rameno si položil žrd a na každý koniec pripieval džbán. Potom išiel k rieke, džbány naplnil vodou a doniesol ich zákazníkom do mesta.

Jeden zo džbánov mal však veľa trhlín a strácal množstvo vody. Druhý bol nový a veľmi pyšný na svoju prácu, lebo jeho majiteľ získaval z predaja vody, ktorú nosil, mnoho peňazí.

Po určitom čase začal mať popraskaný džbán komplexy a cítil sa pred druhým menejcenný. A tak sa raz rozhodol prehovoriť s majiteľom. Navrhol mu, aby ho odložil, keď mu už takmer neslúži.

„Vieš,“ povedal mu veľmi smutne, „som si vedomý svojich obmedzení. Veľmi dobre viem, že kvôli mne prichádzaš o veľa peňazí. Som samá trhlina a kým prídeme do mesta, som už poloprázdný. Nedá sa nič robiť. Odpušť mi, prosím, moju slabosť. Kúp nový džbán, ktorý odvedie lepšiu prácu, a mňa odlož pri ceste. Už ti neslúžim...“

„Dobre,“ povedal majiteľ, „no zajtra sa o tom ešte v pokoji porozprávame.“

Na druhý deň sa cestou k rieke predavač otočil k popraskanému džbánu a povedal: „Pozri sa pozorne na okraj cesty a povedz mi, čo vidíš.“

„Nikdy som si to nevšimol,“ odpovedal popraskaný džbán, „no až teraz vidím, že okraj cesty je zarastený kvetinami. To je krásna!“

„Tak vidíš, milovaný džbánik,“ odpovedal predavač s úsmevom, „okraje cesty sú krásne ako záhrada a je to vďaka tebe, pretože ich zavlažuješ každý deň cestou od rieky. Už dávno som si všimol, že strácaš veľa vody, preto som nakúpil semenka kvetín každého druhu a popri ceste k rieke som ich pozdĺž okraja zasial.“

Na spiatočnej ceste, bez toho, aby si to tušil alebo si to prial, si svoju sadbu polial. Každý deň sa tak vďaka tvojim trhlinám prebudilo mnoho semien, otvorili sa púčiky a ja ich môžem odtrhnúť, zviazať do kytice a ponúknuť Stvoriteľovi.“

A ten dobrý muž sa sklonil a začal vyberať najkrajšie kvetiny, ktoré v ten deň vyrástli, aby ich ponúkol Tvorcovi všetkého.

Tentoraz džbán pokropil cestu ešte lepšie - vodou z trhlín a tiež slzami vďačnosti.

- **Môj život má tiež zastarané stránky, z ktorých môžem získať...**

- **V mojom okolí sú možno ľudia, ktorí sa cítia nepotrební, no majú svoju hodnotu...**

- **Niekedy si všimam viac užitočnosť ako hodnotu vecí a ľudí, ktorú majú v sebe...**

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Radosť

„Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná.“ (Jn 15,11)

Kto by netúžil po radosť? Ale ako málo opravdivej radosť je v našom živote. Trvá krátko, striedaná smútkom. Smútok je častým javom na zemi. Radosť je stav večnosti. Najhlbším zármutkom je strata Boha. Trvalá radosť je v spojení s ním. V nebi bude trvalá radosť taká mocná, že

znemožní smútok. Božia radosť nás zachraňuje už tu na zemi - niet miesta, odkiaľ by ju mohol smútok vytlačiť. Tichá Božia radosť v nás je ovocím Ducha Svätého a zostáva v nás, kamkoľvek ideme. Táto radosť sa šíri vôkol všetkého, čo má do činenia s Bohom. Jadrom duchovného života je najhlbšia radosť. Svet zármutku nie je trvalý stav viery. Život z viery spočíva na tichej radosť ako na svojich bezpečných základoch. Ako pod každým kameňom je vlhkosť, tak i pod každým smútkom veriaceho človeka je tichá radosť. Keď sa nám podarí správne pochopiť život v Bohu, vidíme, že smútok nám neškodí, že nás prehlbuje, že je nakoniec len služobníkom radosť.

Sú na svete duše, ktoré majú dar všade nachádzať radosť a rozsievať ju všade, kam prídu. Už sama ich prítomnosť prináša radosť. Akoby na nich padol odlesk toho čistého daru, ktorý je vlastný Bohu - vyžarovať svetlo.

Radosť speje k Bohu. Nehovorí o ňom, ale ho hlása. Jej potešujúca vládnosť je prejavom jeho prítomnosti. Radosť zanecháva všade za sebou tichý pokoj. Ako slnečné svetlo oživuje a podporuje vzrast rastlín, tak radosť spríjemňuje a pretvára situácie, ktoré zasiahne svojím svetlom. Úprimná duša, plná tejto tichej radosť, sa tak stáva apoštolom vo svojom prostredí. Sotva možno klásť odpor jej nepremožiteľnej láskavosti.

Radosť je ako misionár, ktorý káže o Bohu. Smútok je ako kazateľ, ktorý sa usiluje strachom z hriechu priviesť ľudí do náručia Otca. Radosť nás k Bohu priamo dvíha. Veselé povahy konajú veľké dielo pre Boha a často si to možno ani neuvedomujú. Takým dušiam srne veľkými dlžníkmi za všetko, čo máme v sebe najlepšie. Šťastný, kto rástol v takom ovzduší už vo svojom rodnom dome.

Sú iné duše, ktoré potrebujú radosť viac prijímať než dávať. Nejde tu o pôžitok, ale o skutočnú duchovnú radosť.

Radosť lieči choré duše. Takých duší, ktorým je radosť takmer spásou, je omnoho viac, než by sa zdalo na prvý pohľad. Keď pozorujeme svet, vynárajú sa všade - aj tam, kde by sme to najmenej očakávali. Vsávajú radosť, ako smädná pôda vpija do seba dážď.

Najšťastnejší a Bohu najviac podobný je človek, ktorý pridol opravdivú radosť k pokladu šťastia vo svete.

Ratolest'

„Každú ratolest'... ktorá prináša ovocie, (Otec) čistí, aby prinášala viac ovocia.“ (Jn 15, 2)

Ježiš je vinič prinášajúci plody. Apoštoli sú ratolesti, ktoré ho majú nasledovať. No tak ako záhradník ošetruje ratolesti, aj Otec ich musí očisťovať. Jedným zo spôsobov očisťovania je aj utrpenie. Ježiš vysvetľuje apoštolom, že očisťovanie utrpením netreba chápať ako trest či pomstu za hriech. Otec neočisťuje neplodnú alebo suchú ratolest', ale tú, ktorá prináša ovocie. A robí to preto, aby ho prinášala ešte viac. Taký je zmysel očisťovania a skúšok, zmysel utrpenia.

Ježiš prinášal ovocie celým svojím životom - kázaním, činmi, súcitom i láskou. Utrpením križa sa jeho pôsobnosť neslýchane rozširuje. Jeho smrť bude odumretím zrna, ktoré bolo zasiate do zeme, aby prinieslo bohatú úrodu. Svojich nasledovníkov bude mať v mučeníkoch. Mnoho ušľachtilých ľudí zomrie v kvete života, mnoho talentov, sotva rozvinutých, zapadne do zeme aj v Cirkvi. Ale stanú sa zrnom, ktoré priniesie úrodu. Kristus bol prvý. Jeho čistota a veľkosť si zaslúžili iný koniec než smrť na križi. Ježiš videl plody, ktoré mohol priniesť, keby bol zostal na zemi dlhšie. A predsa sa zveril vôli Otca, lebo vedel, že obetou smrti priniesie najväčšiu úrodu. Od chvíle Golgoty a veľkonočného rána v každom storočí, v každom národe zhromaždil bohaté úrody do Otcových stodôl. Teraz čaká na ďalšiu žatvu, na žatvu mojej generácie. Čaká, či dozriem i ja.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku